

i det klare Maaneskin. Det var selve den „kongelige Amtschaussé“, man havde udvalgt til Bane, — en bred, jævnt nedadskraanende Vej, der fra Bakkehøjden førte i en enkelt stor Svingning lige ind til Byen, ja her kunde man endda, dersom man havde tilstrækkelig Fart paa og ikke var bange for Vægterne, rutsje gennem hele den stejle Nørregade næsten ned til Torvet foran Raadhuset.

Under denne lange Nedfart havde man foran sig den frieste og videste Udsigt over Egnen: først nedover selve den snedækkede By med rødt Lygtelys i Gaderne og hvidt Maaneskin paa Tagene; dernæst over den tilfrosne Fjord og de islagte Enge; endelig over det fjerne Bondeland med dets Landsbyer, Skove og tilsneede Marker. Og ovenover alt dette en høj, vatret Himmel, hvor Maane og Stjerner syntes at lege Skjul bag Skyerne — som havde disse gamle Kloder ladet sig smitte af Ungdommens Lystighed.

Hallo! Under skingrende Fløjten og raske Tilraab foer de skinnebeslaaede Slæder nedad den isglatte Vej, styret ved Hjælp af lange Pigkæppe, der slæbte efter dem som et Ror, . . . hoppede over Smaasten, løftede sig over enhver Forhindring saa let som en Baad over en Bølge. Hist og her ved Siden af Vejen stod Smaaklynger af halvvoxne Tjenestepiger med indbundne Hoveder og med Hænderne vikledede ind i Forklæderne som i en Muffe. Naar det nu hændte, at en af Idrætsmændene tumlede bagover og blev siddende paa Banen som en afkastet Rytter, mens den tomme Slæde med forøget Hast fløj videre nedad Bakken, — opløftede der sig fra disse Klynger en ubarmhjertig Kvindelatter, tilsat med en hoverende Hujen fra de Drenges, der tilfældigvis i det samme foer forbi.